

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 187 (XXXI) — Nr. 309

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 19 aprilie 2019

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
D E C R E T E	
381. — Decret privind eliberarea din funcție a unui procuror	2
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 49 din 22 ianuarie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 244 alin. (2) din Codul penal	2–5
ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
25. — Ordonanță de urgență privind protecția know-how-ului și a informațiilor de afaceri nedivulgate care constituie secrete comerciale împotriva dobândirii, utilizării și divulgării ilegale, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative	6–11
26. — Ordonanță de urgență pentru modificarea și completarea unor acte normative	12–14
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
3.707. — Ordin al ministrului educației naționale pentru modificarea Ordinului ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului nr. 5.929/2012 privind acordarea acreditării pentru unitatea de învățământ preuniversitar particular Grădinița Reformată „Între Lacuri” din municipiul Cluj-Napoca	15
3.780. — Ordin al ministrului educației naționale pentru modificarea Ordinului ministrului educației naționale nr. 4.234/2013 privind acordarea acreditării pentru unitatea de învățământ preuniversitar particular Colegiul Ecologic „Prof. Univ. Dr. Alexandru Ionescu” din municipiul Pitești	15
ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI	
7. — Circulară privind lansarea în circuitul numismatic a unei monede din argint cu tema <i>Desăvârșirea Marii Uniri — Henri Mathias Berthelot</i>	16

D E C R E T E

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

privind eliberarea din funcție a unui procuror

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 65 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 40 alin. (2) lit. d) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere Hotărârea Secției pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii nr. 393/2019,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — La data de 27 aprilie 2019, domnul Augustin Lazăr, procuror general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, se eliberează din funcție ca urmare a pensionării.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 19 aprilie 2019.
Nr. 381.

D E C I Z I I A L E C U R Ţ I I C O N S T I T U Ţ I O N A L E

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A N r. 49

din 22 ianuarie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 244 alin. (2) din Codul penal

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Cosmin Grancea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 244 alin. (2) din Codul penal, excepție ridicată de Gabriela Anișoara Cherciu (Fusus) și Ionel Cherciu în Dosarul nr. 896/325/2016 al Curții de Apel Timișoara — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.363D/2017.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate. Arată că autorii acesteia invocă două motive pentru care art. 244 alin. (2) din Codul penal ar fi neconstituțional. Astfel, una dintre critici are în vedere expresia „orice alte mijloace frauduloase” despre care se susține că ar fi imprezvizibilă, iar cealaltă critică are în vedere consecința unei duble incriminări prin articolul criticat. Cu privire la prima critică se susține că nu are legătură cu soluționarea cauzei, întrucât autorii excepției au fost trimiși în judecată în esență pentru că au încredințat unei persoane acte false pentru ca aceasta să obțină credite. Or, aceasta nu este o înșelăciune săvârșită prin „alte mijloace frauduloase”, ci este o înșelăciune prin folosirea unui înscris care ar atesta neadevărat calitatea de salariat și venituri nereale. Prin urmare, este o înșelăciune prin atestarea de calitate mincinoase, fiind incidentă teza întâi, și nu teza a doua din art. 244 alin. (2) din Codul penal. Cu privire la cea de-a doua critică referitoare la pretinsa dublei incriminări face trimitere la jurisprudența Curții Constituționale în materie, sens în care menționează Decizia nr. 50 din 14 februarie 2002 și Decizia nr. 866 din 23 iunie 2011. Așa fiind, excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 22 martie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 896/325/2016, **Curtea de Apel Timișoara — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 244 alin. (2) din Codul penal**, excepție ridicată de Gabriela Anișoara Cherciu (Fusus) și Ionel Cherciu în dosarul cu numărul de mai sus, având ca obiect soluționarea unei cauze penale în apel în care se fac cercetări, între altele, cu privire la săvârșirea infracțiunii de înșelăciune.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale referitoare la libertatea individuală, precum și prevederile art. 7 — *Nicio pedeapsă fără lege* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Astfel, sintagma „ori de alte mijloace frauduloase” nu îndeplinește exigențele de previzibilitate, claritate, precizie și accesibilitate necesare unei legi. Dictionarul explicativ al limbii române definește termenul „fraudulos” ca ceva făcut cu înșelăciune, bazat pe fraudă, pe rea-credință. Or, prin folosirea sintagmei „ori de alte mijloace frauduloase” se naște un pleonasm, întrucât dacă se înlocuiește termenul „fraudulos” cu cel din dictionar se ajunge la următorul text: „*înșelăciunea săvârșită prin folosirea [...] de alte mijloace de înșelăciune*”.

6. Totodată, se mai susține că teza a doua a art. 244 alin. (2) din Codul penal, „*dacă mijlocul fraudulos constituie prin el însuși o infracțiune, se aplică regulile privind concursul de infracțiuni*”, conduce la o dublă incriminare a unei fapte săvârșite ca urmare a unei singure rezoluții infracționale. Drept urmare, acest mod de sancționare încalcă principiul „*ne bis in idem*”.

7. **Curtea de Apel Timișoara — Secția penală** opinează că sintagma „ori de alte mijloace frauduloase” din art. 244 alin. (2) din Codul penal satisface condițiile de accesibilitate și claritate. În acest sens face trimitere la Decizia nr. 866 din 23 iunie 2011, prin care Curtea Constituțională a statuat că mențiunea potrivit căreia dacă mijlocul fraudulos constituie prin el însuși o infracțiune, se aplică regulile privind concursul de infracțiuni, nu are semnificația unei duble sancționări a aceleiași infracțiuni. Acest fapt nu poate schimba caracterul agravat al incriminării, care însă nu semnifică o pluralitate de sancțiuni stabilite contrar prevederilor art. 4 paragraful 1 din Protocolul nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ci aplicarea unei pedepse principale stabilite potrivit regulilor privind concursul de infracțiuni.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

9. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, formularea textului de lege nu este de natură a genera dificultăți de interpretare, termenul „fraudulos” nefiind unul susceptibil de interpretări diferite. De altfel, acest termen este adesea folosit în legislația penală, fără a pune dificultăți de interpretare. Legiutorul a dorit să sancționeze mai aspru, prin această teză, comiterea unei fapte de înșelăciune prin mijloace care presupun ele însele, analizate separat, acte de rea-credință, de încălcare a legii.

10. Formularea textului de lege nu este de natură a afecta previzibilitatea normei penale, orice destinat al acesteia fiind de așteptat a cunoaște înțelesul incriminării.

11. De altfel, chiar Curtea Constituțională a precizat în jurisprudența sa că prevederile supuse criticii trebuie analizate în ansamblul normativ din care fac parte, pentru a decide asupra predictibilității acestora (a se vedea Decizia nr. 92 din 3 martie

2015). Așa fiind, dispozițiile legale criticate sunt formulate clar, fluent și inteligibil, fără dificultăți sintactice și pasaje obscure sau echivoce și reglementează cu claritate conduita de urmat pentru destinatarul normei penale.

12. În ceea ce privește critica fundamentată pe încălcarea principiului *ne bis in idem*, Guvernul face trimitere la jurisprudența în materie a Curții Constituționale, respectiv Decizia nr. 50 din 14 februarie 2002.

13. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

14. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

15. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 244 alin. (2) din Codul penal, cu denumirea marginală Înșelăciunea, care au următorul conținut: „(2) *Înșelăciunea săvârșită prin folosirea de nume sau calități mincinoase ori de alte mijloace frauduloase se pedepsește cu închisoarea de la unu la 5 ani. Dacă mijlocul fraudulos constituie prin el însuși o infracțiune, se aplică regulile privind concursul de infracțiuni.*”

16. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 23 referitor la *Libertatea individuală*, precum și prevederile art. 7 — *Nicio pedeapsă fără lege* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate reglementează cu privire la infracțiunea de înșelăciune săvârșită prin folosirea de nume sau calități mincinoase ori de alte mijloace frauduloase și cu privire la faptul că, dacă mijlocul fraudulos constituie prin el însuși o infracțiune, se aplică regulile privind concursul de infracțiuni.

18. Autorii excepției susțin că sintagma „ori de alte mijloace frauduloase” nu îndeplinește exigențele de claritate, precizie, previzibilitate și accesibilitate necesare unei legi. Dictionarul explicativ al limbii române definește termenul „fraudulos” ca ceva făcut cu înșelăciune, bazat pe fraudă, pe rea-credință. Or, prin folosirea sintagmei „ori de alte mijloace frauduloase” se naște un pleonasm, întrucât dacă se înlocuiește termenul „fraudulos” cu cel din dictionar se ajunge la următorul text: „*înșelăciunea săvârșită prin folosirea [...] de alte mijloace de înșelăciune*”. Totodată, se mai susține că teza a doua a art. 244 alin. (2) din Codul penal, potrivit căreia „*dacă mijlocul fraudulos constituie prin el însuși o infracțiune, se aplică regulile privind concursul de infracțiuni*”, conduce la o dublă incriminare a unei fapte săvârșite ca urmare a unei singure rezoluții infracționale. Drept urmare, acest mod de sancționare încalcă principiul „*ne bis in idem*”.

19. Cu privire la critica formulată din perspectiva lipsei de claritate a sintagmei „ori de alte mijloace frauduloase”, Curtea constată că, dacă o noțiune nu are înțeles autonom, înseamnă că se aplică înțelesul/semnificația sa din limbajul comun/curent/uzual, care trebuie aplicat prin corelare cu întreg ansamblul legislativ aplicabil într-o cauză. De aceea, nu se poate impune legiutorului să definească prin lege practic fiecare noțiune folosită în definirea altei noțiuni, cu atât mai mult cu cât, potrivit dictionarului explicativ al limbii române, termenul

„fraudulos” desemnează ceva *bazat pe o fraudă*, iar prin „fraudă” se înțelege *hoție, act de rea-credință făcut cu scopul de a realiza profituri personale, înșelătorie*.

20. Astfel, în varianta tip a infracțiunii, mijloacele și modalitățile concrete prin care subiectul activ îl face pe subiectul pasiv să creadă neadevărurile prezentate, adică îl induce sau îl menține în eroare ori îi produce iluzia adevărului, pot fi foarte diferite, ca de exemplu: viclenie, șiretenie, uneltiri, stratageme, șiretlicuri, mistificări, prefăcătorii, ademeniri, amăgiri, trucaje, intrigi etc. Prin urmare, aceste mijloace sau moduri prin care se realizează inducerea în eroare a subiectului pasiv nu pot fi decât sub forma unor simple minciuni, întrucât dacă sunt frauduloase, adică susținute sau întărite și prin alte mijloace, cum ar fi nume, calități, înscrisuri, înscenări de fapte etc., astfel ca minciuna să fie mai convingătoare, fapta va fi încadrată în varianta agravată. Această din urmă variantă a infracțiunii de înșelăciune se deosebește de varianta tip numai prin mijloacele prin care a fost săvârșită infracțiunea de amăgire, de inducere în eroare a subiectului pasiv și care sunt de natură să asigure mai ușor reușita acestei acțiuni.

21. Faptul că în textul art. 244 alin. (2) din Codul penal pentru desemnarea acestor mijloace frauduloase se folosește expresia „mijloace frauduloase”, dându-se ca exemplu „nume sau calități mincinoase”, nu înseamnă că acestea sunt exhaustive.

22. Dispozițiile legale criticate sunt clare și neechivoce, întrucât destinatarul normei penale de incriminare are posibilitatea să prevadă consecințele ce decurg din nerespectarea ei, sens în care își poate adapta conduita în mod corespunzător. În acest sens, Curtea Constituțională a statuat în jurisprudența sa (de exemplu, Decizia nr. 1 din 11 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 23 ianuarie 2012) că, de principiu, orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune că acesta trebuie să fie suficient de precis și clar pentru a putea fi aplicat; astfel, formularea cu o precizie suficientă a actului normativ permite persoanelor interesate — care pot apela, la nevoie, la sfatul unui specialist — să prevadă într-o măsură rezonabilă, în circumstanțele speței, consecințele care pot rezulta dintr-un act determinat. Desigur, poate să fie dificil să se redacteze legi de o precizie totală și o anumită suplețe poate chiar să se dovedească de dorit, suplețe care nu trebuie să afecteze însă previzibilitatea legii (a se vedea, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 903 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 584 din 17 august 2010, și Decizia Curții Constituționale nr. 743 din 2 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 579 din 16 august 2011).

23. Potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, art. 7 paragraful 1 din Convenție, care consacră principiul legalității incriminării și pedepsei (*nullum crimen, nulla poena sine lege*), pe lângă interzicerea, în mod special, a extinderii conținutului infracțiunilor existente asupra unor fapte care, anterior, nu constituiau infracțiuni, prevede și principiul potrivit căruia legea penală nu trebuie interpretată și aplicată extensiv în defavoarea acuzatului, de exemplu, prin analogie. Rezultă astfel că legea trebuie să definească în mod clar infracțiunile și pedepsele aplicabile, această cerință fiind îndeplinită atunci când un justițiabil are posibilitatea de a cunoaște, din însuși textul normei juridice pertinente, la nevoie cu ajutorul interpretării acesteia de către instanțe și în urma obținerii unei asistențe judiciare adecvate, care sunt actele și omisiunile ce pot angaja răspunderea sa penală și care este pedeapsa pe care o riscă în virtutea acestora.

24. Având în vedere principiul aplicabilității generale a legilor, Curtea de la Strasbourg a reținut că formularea acestora nu poate prezenta o precizie absolută. Una dintre tehnicile standard

de reglementare constă în recurgerea mai degrabă la categorii generale decât la liste exhaustive. Astfel, numeroase legi folosesc, prin forța lucrurilor, formule mai mult sau mai puțin vagi, a căror interpretare și aplicare depind de practică. Oricât de clar ar fi redactată o normă juridică, în orice sistem de drept, există un element inevitabil de interpretare judiciară, inclusiv într-o normă de drept penal. Nevoia de elucidare a punctelor neclare și de adaptare la circumstanțele schimbătoare va exista întotdeauna. Din nou, deși certitudinea este extrem de dezirabilă, aceasta ar putea antrena o rigiditate excesivă, or, legea trebuie să fie capabilă să se adapteze schimbărilor de situație. Rolul decizional conferit instanțelor urmărește tocmai înlăturarea dubiilor ce persistă cu ocazia interpretării normelor, dezvoltarea progresivă a dreptului penal prin intermediul jurisprudenței ca izvor de drept fiind o componentă necesară și bine înrădăcinată în tradiția legală a statelor membre. Prin urmare, art. 7 paragraful 1 din Convenție nu poate fi interpretat ca interzicând clarificarea graduală a regulilor răspunderii penale pe calea interpretării judiciare de la un caz la altul, cu condiția ca rezultatul să fie coerent cu substanța infracțiunii și să fie în mod rezonabil previzibil (Hotărârea din 22 noiembrie 1995, pronunțată în Cauza *S.W. împotriva Regatului Unit*, paragraful 36, Hotărârea din 24 mai 2007, pronunțată în Cauza *Dragotoniu și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragrafele 36 și 37, Hotărârea din 12 februarie 2008, pronunțată în Cauza *Kafkaris împotriva Ciprului*, paragraful 141, și Hotărârea din 21 octombrie 2013, pronunțată în Cauza *Del Rio Prada împotriva Spaniei*, paragrafele 92 și 93).

25. Totodată, drept consecință logică a principiului conform căruia legile trebuie să fie de aplicabilitate generală, formularea actelor normative nu este întotdeauna exactă, folosirea unor caracterizări generale fiind preferată unor liste exhaustive (a se vedea Hotărârea din 15 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Cantoni împotriva Franței*, paragraful 31). Rezultă că interpretarea acestor norme depinde de practică și nu începe îndoială că instanțele interne sunt cele mai în măsură să examineze și să interpreteze legislația națională; o astfel de interpretare nu este în sine incompatibilă cu art. 7 din convenție [a se vedea *García Ruiz împotriva Spaniei* (MC), nr. 30.544/96, paragraful 28, CEDO 1999-I; *Streletz, Kessler și Krenz împotriva Germaniei* (MC), nr. 34.044/96, 35.532/97 și 44.801/98, paragraful 50, CEDO 2001-II; și *Sud Fondi S.r.l. și alții*, citată anterior, paragraful 108].

26. De aceea, nu poate fi primită susținerea potrivit căreia destinatarul dispozițiilor legale criticate nu își pot adapta conduita în funcție de conținutul lor, deoarece acestea sunt suficient de clare și de previzibile, sens în care Curtea constată că formularea textului de lege nu este de natură a genera dificultăți de interpretare, termenul „fraudulos” nefiind susceptibil de interpretări diferite. De altfel, acesta este adesea folosit în legislația penală, fără a pune dificultăți de interpretare, legiuitorul urmărind să sancționeze mai aspru comiterea unei fapte de înșelăciune prin mijloace care presupun ele însele acte de rea-credință, de încălcare a legii.

27. De asemenea, cu privire la critica formulată din perspectiva încălcării principiului *ne bis in idem*, Curtea constată că art. 244 alin. (2) din Codul penal nu operează cu o dublă incriminare, ci reprezintă doar o formă agravată a infracțiunii de înșelăciune săvârșită prin folosirea de nume sau calități mincinoase ori de alte mijloace frauduloase. De altfel, legiuitorul a preluat în mod identic în noua legislație penală varianta infracțiunii de înșelăciune prevăzută de art. 215 alin. 2 din Codul penal din 1969, unica modificare vizând limitele de pedeapsă, care au fost reduse.

28. Totodată, prin Decizia nr. 676 din 6 noiembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.115 din 28 decembrie 2018, paragraful 23, și următoarele, și Decizia

nr. 50 din 14 februarie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 144 din 25 februarie 2002, Curtea Constituțională a statuat că o variantă agravată a infracțiunii de înșelăciune se realizează atunci când înșelăciunea se săvârșește prin folosirea de nume sau calități mincinoase ori prin alte mijloace frauduloase. Mențiunea din fraza a doua a alineatului, potrivit căreia, dacă mijlocul fraudulos constituie prin el însuși o infracțiune, se aplică regulile privind concursul de infracțiuni, nu contravine dispozițiilor art. 4 pct. 1 din Protocolul nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, dispoziții care interzic urmărirea sau pedepsirea persoanei care a mai fost condamnată sau achitată anterior, printr-o hotărâre definitivă, pentru aceleași fapte. Faptul că se reține în toate cazurile, inclusiv atunci când folosirea mijlocului fraudulos constituie prin el însuși infracțiune, înșelăciunea calificată, nu înseamnă dubla sancționare a infracțiunii. Mijloacele frauduloase folosite de făptuitor pot fi o diversitate de fapte ilicite. Simpla existență a acestora, indiferent de numărul sau gravitatea lor, conferă infracțiunii de înșelăciune caracterul calificat, fiind necesară, potrivit voinței legiuitorului, o sancționare mai aspră a acestei categorii de infractori. Faptul că mijlocul fraudulos constituie prin el însuși o infracțiune nu poate schimba caracterul agravant al incriminării. A-l pune pe același plan pe escrocul care folosește mijloace frauduloase ce nu sunt infracțiuni cu acela care folosește astfel de mijloace, dar care constituie prin ele însele infracțiuni, înseamnă a acorda impunitate acestuia din urmă pentru infracțiunile respective, ceea ce este inadmisibil. Existența pluralității de infracțiuni în această situație nu semnifică o pluralitate de sancțiuni stabilite contrar prevederilor art. 4 paragraful 1 din Protocolul nr. 7 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ci aplicarea unei pedepse principale stabilite potrivit regulilor privind concursul de infracțiuni.

29. Codul penal român nu a acceptat așa-numita teorie a unității între infracțiunea-mijloc și infracțiunea-scop în reglementarea infracțiunii de înșelăciune, însușindu-și principiul, în sensul că, dacă mijlocul fraudulos folosit pentru inducerea sau menținerea în eroare a păgubitului constituie prin el însuși infracțiune, această infracțiune trebuie să fie reținută în concurs cu înșelăciunea calificată, fiind considerate o pluralitate de infracțiuni și pedepsite ca atare. Aceasta este o opțiune a

legiuitorului și, astfel cum s-a arătat, nu este contrară Constituției sau Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În consecință, fiind vorba despre două infracțiuni, este firesc să se aplice infractorului două pedepse, după regulile prevăzute pentru concursul de infracțiuni, fără ca prin aceasta să îi fie afectat în vreun fel dreptul la un proces echitabil.

30. Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele și soluția care au fundamentat deciziile mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

31. Distinct de aceste argumente, Curtea mai arată că în cauză dispozițiile legale criticate reglementează cu privire la existența concursului formal sau ideal care există atunci când o acțiune sau inacțiune săvârșită de o persoană, din cauza împrejurărilor în care a avut loc sau a urmărilor pe care le-a produs, realizează conținutul mai multor infracțiuni — a se vedea art. 38 alin. (2) din Codul penal.

32. Așa cum s-a menționat anterior, varianta agravată a infracțiunii de înșelăciune se deosebește de varianta tip numai prin mijloacele prin care a fost săvârșită acțiunea de amăgire, de inducere în eroare a subiectului pasiv și care sunt de natură să asigure mai ușor reușita acestei acțiuni. Potrivit art. 244 alin. (2) teza a doua din Codul penal, dacă mijlocul fraudulos constituie prin el însuși o infracțiune, va exista concurs între infracțiunea de înșelăciune varianta agravată și infracțiunea care se referă la mijlocul fraudulos (de exemplu, infracțiunea de folosire de înscrisuri false, prevăzută de art. 323 din Codul penal, uzurparea de calități oficiale, prevăzută de art. 258 din Codul penal, infracțiunea de exercitare fără drept a unei profesii sau activități, prevăzută de art. 348 din Codul penal).

33. Instanța de la Strasbourg a statuat, în cazul concursului ideal tipic de infracțiuni, că acesta se caracterizează prin aceea că faptul unic se descompune în două infracțiuni distincte. Într-o astfel de situație, nu există nimic care să contrazică art. 4 din Protocolul nr. 7, deoarece acesta interzice ca o persoană să fie judecată de două ori pentru aceeași infracțiune, în timp ce, în cadrul concursului ideal de infracțiuni, același fapt comportă o analiză în cadrul a două infracțiuni distincte (a se vedea Hotărârea din 30 iulie 1998, pronunțată în Cauza *Oliveira împotriva Elveției*, paragrafele 26—27).

34. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Gabriela Anișoara Cherciu (Fusus) și Ionel Cherciu în Dosarul nr. 896/325/2016 al Curții de Apel Timișoara — Secția penală și constată că dispozițiile art. 244 alin. (2) din Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Timișoara — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 22 ianuarie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ

privind protecția know-how-ului și a informațiilor de afaceri nedivulgate care constituie secrete comerciale împotriva dobândirii, utilizării și divulgării ilegale, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative

Având în vedere necesitatea imediată de adoptare la nivel național a cadrului normativ care să asigure protecția know-how-ului și a informațiilor de afaceri nedivulgate, care constituie secrete comerciale, prin stabilirea mecanismelor adecvate de asigurare a accesului la o instanță, de dispunere de către aceasta a măsurilor provizorii și asigurătorii, de oferire a posibilității obținerii de reparații sau a sancționării în cazul dobândirii, utilizării sau divulgării ilegale a informațiilor care constituie secrete comerciale,

în vederea asigurării respectării de către România a obligației de transpunere în legislația națională a Directivei (UE) 2016/943 a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2016 privind protecția know-how-ului și a informațiilor de afaceri nedivulgate (secrete comerciale) împotriva dobândirii, utilizării și divulgării ilegale,

având în vedere expirarea termenului de transpunere, există riscul ca, în cazul neîndeplinirii obligației de comunicare de către România a măsurilor naționale de transpunere, Comisia Europeană să declanșeze, în temeiul art. 258 din Tratatul de funcționare a Uniunii Europene, o acțiune în constatarea neîndeplinirii obligațiilor, infringement, cu consecința impunerii de penalități financiare, calculate pe zi de întârziere,

în scopul asigurării posibilității legale pentru persoanele prejudiciate de exercitare a acțiunilor în justiție pentru asigurarea protecției juridice a informațiilor comerciale secrete în cazul dobândirii, utilizării sau divulgării ilegale,

având în vedere faptul că lipsa unui cadru normativ consolidat de reglementare a protecției secretelor comerciale și a mecanismelor procedurale apte să îndeplinească acest obiectiv reduce semnificativ stimulentele întreprinderilor de a desfășura activități economice legate de inovare, de cooperare în materie de cercetare sau în materie de producție, de externalizare sau de investiții,

întrucât absența unei reglementări uniforme în materie de protecție a secretelor comerciale poate avea ca efect creșterea riscului dobândirii și utilizării ilegale a acestora, ceea ce conduce la o alocare ineficientă a capitalurilor destinate dezvoltării, inovării cu potențial de stimulare a creșterii economice, prin majorarea cheltuielilor necesare compensării unei protecții juridice insuficiente sau ineficiente,

având în vedere faptul că menținerea unui cadru normativ diferit în raport cu celelalte state membre ale Uniunii Europene afectează dreptul deținătorilor legitimi ai secretelor comerciale pe teritoriul României de a beneficia de o protecție juridică corespunzătoare, creând astfel un climat de incertitudine juridică, cu afectarea în mod negativ a siguranței investițiilor și a posibilității de dezvoltare economică a întreprinderilor,

având în vedere necesitatea întăririi capacității organizaționale a autorității de concurență în vederea îndeplinirii atribuțiilor de corespondent național, alături de Ministerul Economiei, în relația cu Comisia Europeană și cu celelalte state membre legate de aplicarea prezentei ordonanțe de urgență, precum și pentru completarea atribuțiilor în sensul efectuării de analize în vederea identificării barierelor de natură a afecta libera concurență, prin restrângerea sau împiedicarea accesului operatorilor economici pe piața națională sau a operatorilor economici români pe piața unică europeană,

ținând cont de recente evoluții la nivel european în domeniul concurenței, respectiv de recenta adoptare a Directivei (UE) 2019/1 a Parlamentului European și a Consiliului din 11 decembrie 2018 privind oferirea de mijloace autorităților de concurență din statele membre astfel încât să fie mai eficace în aplicarea legii și privind garantarea funcționării corespunzătoare a pieței interne, prin care se dorește consolidarea competențelor autorităților naționale de concurență, propunând, în acest sens, noi norme care să abiliteze autoritățile de concurență din statele membre să aplice cu mai multă eficacitate normele europene antitrust, prevăzându-se, în acest scop, și necesitatea garantării faptului că acestea dispun de toate instrumentele necesare pentru atingerea obiectivelor, printre acestea numărându-se și dispunerea de o capacitate financiară și umană corespunzătoare.

Comisia Europeană a notificat autorităților române, în data de 20 iulie 2018, Scrisoarea cu privire la punerea în întârziere pentru necomunicarea măsurilor naționale de transpunere a Directivei (UE) 2016/943, procedură care face obiectul Cauzei 2018/0224.

La solicitarea statului român, termenul pentru comunicarea măsurilor de transpunere a directivei sus-menționate a fost prelungit cu două luni, respectiv până la data de 20 noiembrie 2018.

Este esențial ca, în cazul necomunicărilor, autoritățile române să depună toate diligențele în vederea transunerii Directivei (UE) 2016/943 și să notifice Comisiei măsurile de transpunere, înainte de sesizarea Curții de Justiție a Uniunii Europene.

Comisia Europeană a atras, totodată, atenția asupra sancțiunilor financiare pe care le poate impune Curtea de Justiție a Uniunii Europene, în temeiul art. 260 alin. (3) din TFUE, dacă va fi sesizată în legătură cu neîndeplinirea de către România a obligației de comunicare a măsurilor naționale de transpunere a directivei adoptate în temeiul unei proceduri legislative. Amenda prin care se sancționează comportamentul statului pentru netranspunerea unei directive înainte de sesizarea Curții de Justiție a Uniunii Europene, potrivit comunicării Comisiei [C (2016)5091], reprezintă o sumă forfetară care, în cazul României, este de minimum 1.849.000 euro.

Întrucât aceste împrejurări constituie elemente extraordinare care impun intervenția legislativă,

întrucât lipsa intervenției legislative generează prelungirea stării de incertitudine juridică cu impact negativ asupra siguranței investițiilor și a posibilității de dezvoltare economică a întreprinderilor, a creșterii economice, a competitivității sau a capacității de inovare a companiilor, cu efecte negative asupra interesului public,

ținând cont de faptul că nepromovarea proiectului de act normativ poate avea consecințe negative asupra beneficiului public generat de faptul că protecția secretelor comerciale are ca efect direct protejarea dreptului de proprietate al întreprinderilor, permițând acestora să obțină valoare adăugată din propriile creații și inovații, devenind astfel deosebit de importante pentru competitivitatea acestora, cu efect de multiplicare în economie,

în considerarea faptului că aceste elemente vizează interesul public general și constituie o situație extraordinară, a cărei reglementare nu poate fi amânată,

în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

ARTICOLUL 1

Obiectul și domeniul de aplicare

(1) Prezenta ordonanță de urgență reglementează normele de protecție împotriva dobândirii, utilizării și divulgării ilegale a secretelor comerciale.

(2) Prezenta ordonanță de urgență nu aduce atingere:

a) exercitării dreptului la libertatea de exprimare și de informare, astfel cum este prevăzut în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, denumită în continuare *Carta*, inclusiv respectarea libertății și pluralismului mijloacelor de informare în masă;

b) aplicării normelor naționale sau ale Uniunii Europene care le impun deținătorilor de secrete comerciale să divulge informații, inclusiv secrete comerciale, din rațiuni de interes public, publicului ori autorităților administrative sau judiciare în vederea exercitării atribuțiilor autorităților respective;

c) aplicării normelor naționale sau ale Uniunii Europene care impun sau permit instituțiilor și organelor Uniunii Europene sau autorităților publice naționale să divulge informațiile furnizate de societăți pe care respectivele instituții, organe sau autorități le dețin în temeiul obligațiilor și prerogativelor stabilite de dreptul intern sau al Uniunii Europene și în conformitate cu acestea;

d) autonomiei partenerilor sociali și dreptului acestora de a încheia acorduri colective, în conformitate cu dreptul Uniunii Europene și legislația și practicile naționale.

(3) Prezenta ordonanță de urgență nu constituie temei pentru limitarea mobilității angajaților. În special, în legătură cu exercitarea acestei mobilități, prezenta ordonanță de urgență nu oferă niciun temei pentru:

a) limitarea utilizării de către angajați a informațiilor care nu constituie secret comercial, astfel cum este definit la art. 2 lit. a);

b) limitarea utilizării de către angajați a experienței și a competențelor dobândite în mod onest ca urmare a desfășurării normale a activității lor profesionale;

c) impunerea oricărei restricții suplimentare angajaților în cadrul contractelor lor de muncă, altele decât restricțiile impuse în conformitate cu dreptul Uniunii Europene sau cel intern.

ARTICOLUL 2

Definiții

În sensul prezentei ordonanțe de urgență, expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

a) *secret comercial* — definit conform art. 11 lit. d) din Legea nr. 11/1991 privind combaterea concurenței neloiale, cu modificările și completările ulterioare, denumită în continuare *Legea nr. 11/1991*;

b) *deținătorul secretului comercial* — definit potrivit art. 11 lit. e) din Legea nr. 11/1991;

c) *autorul încălcării* — orice persoană fizică sau juridică care a dobândit, a utilizat sau a divulgat în mod ilegal un secret comercial;

d) *mărfuri care contravin normelor* — mărfurile a căror concepere, caracteristici, funcționare, proces de producție sau comercializare beneficiază în mod semnificativ de secrete comerciale dobândite, utilizate sau divulgate în mod ilegal.

ARTICOLUL 3

Dobândirea, utilizarea și divulgarea legală de secrete comerciale

(1) Dobândirea unui secret comercial este considerată legală în cazul în care secretul comercial este obținut prin oricare dintre următoarele mijloace:

a) descoperirea sau crearea independentă;

b) analiza, studierea, dezasamblarea sau testarea unui produs sau a unui obiect care a fost făcut public sau care se află în mod legal în posesia celui care a dobândit informațiile și căruia nu i se aplică nicio obligație valabilă din punct de vedere legal de a limita dobândirea secretului comercial;

c) exercitarea dreptului angajaților și al lucrătorilor sau al reprezentanților angajaților sau al lucrătorilor la informare și la consultare în conformitate cu dreptul Uniunii Europene, cu dreptul intern și practica națională;

d) orice altă practică care, în condițiile date, este conformă cu practicile comerciale loiale, care nu contravine uzanțelor cinstite sau principiului general al bunei-credințe și care nu produce sau nu este susceptibilă să producă pagube participanților la piață.

(2) Dobândirea, utilizarea sau divulgarea unui secret comercial este considerată legală în măsura în care o astfel de dobândire, utilizare sau divulgare este impusă sau permisă în temeiul dreptului Uniunii Europene sau al dreptului național.

ARTICOLUL 4

Dobândirea, utilizarea și divulgarea ilegală de secrete comerciale

(1) Deținătorii de secrete comerciale pot solicita instanței de judecată competente aplicarea măsurilor, procedurilor și acțiunilor reparatorii prevăzute de lege pentru a preveni sau împiedica dobândirea, utilizarea sau divulgarea ilegală a secretelor lor comerciale sau pentru a obține reparații în urma unor astfel de fapte.

(2) Dobândirea unui secret comercial fără consimțământul deținătorului secretului comercial este considerată ilegală ori de câte ori este efectuată prin:

a) accesul neautorizat, însușirea sau copierea oricăror documente, obiecte, materiale, substanțe sau fișiere electronice care se află în mod legal sub controlul deținătorului secretului comercial și care conțin secretul comercial sau din care poate fi dedus acesta;

b) orice alt comportament care, în circumstanțele date, contravine practicilor comerciale loiale.

(3) Utilizarea sau divulgarea unui secret comercial este considerată ilegală ori de câte ori este săvârșită, fără consimțământul deținătorului secretului comercial, de către o persoană care îndeplinește oricare dintre următoarele condiții:

a) a dobândit secretul comercial în mod ilegal;

b) încalcă un acord de confidențialitate sau orice altă obligație de a nu divulga secretul comercial;

c) încalcă o obligație contractuală sau de altă natură care limitează utilizarea secretului comercial.

(4) Dobândirea, utilizarea sau divulgarea unui secret comercial este considerată ilegală atunci când o persoană, în momentul dobândirii, utilizării sau divulgării, avea cunoștință sau ar fi trebuit să aibă cunoștință, în circumstanțele date, de faptul

că secretul comercial a fost obținut, direct sau indirect, de la o altă persoană care a utilizat sau a divulgat secretul comercial ilegal potrivit prevederilor alin. (3).

(5) Producerea, oferirea sau introducerea pe piață a mărfurilor care contravin normelor sau importul, exportul sau depozitarea unor astfel de mărfuri în aceste scopuri este, de asemenea, considerată drept o utilizare ilegală a unui secret comercial atunci când persoana care desfășoară astfel de activități avea cunoștință sau ar fi trebuit să aibă cunoștință, în circumstanțele date, de faptul că secretul comercial a fost utilizat în mod ilegal în sensul alin. (3), prevederile alin. (1) aplicându-se în mod corespunzător.

ARTICOLUL 5

Excepții

Solicitarea de aplicare a măsurilor, a procedurilor și a acțiunilor reparatorii prevăzute de prezenta ordonanță de urgență este respinsă în cazul în care presupusa dobândire, utilizare sau divulgare a secretului comercial a avut loc în oricare dintre următoarele cazuri:

a) pentru exercitarea dreptului la libertatea de exprimare și de informare, astfel cum este prevăzut în Cartă și în dreptul intern, inclusiv respectarea libertății și pluralismului mijloacelor de informare în masă;

b) pentru dezvăluirea unei abateri, a unei fapte reprobabile sau a unei activități ilegale, cu condiția ca pârâțul să fi acționat în scopul protejării interesului public general;

c) divulgarea de către angajați reprezentanților acestora ca parte a exercitării legitime de către reprezentanții respectivi a funcțiilor lor în conformitate cu dreptul Uniunii Europene sau cu dreptul intern, cu condiția ca divulgarea să fi fost necesară pentru această exercitare legitimă;

d) în scopul protejării unui interes legitim recunoscut în dreptul Uniunii Europene sau în cel intern.

ARTICOLUL 6

Dreptul la acțiune

Pentru protecția secretului comercial împotriva dobândirii, utilizării și divulgării ilegale, deținătorul acestuia se poate adresa tribunalului.

ARTICOLUL 7

Principii

(1) Măsurile prevăzute de prezenta ordonanță de urgență au în vedere următoarele principii:

a) asigurarea proporționalității acestora în raport cu obiectivul urmărit;

b) evitarea creării de obstacole în calea comerțului legitim pe piața internă;

c) instituirea de garanții corespunzătoare împotriva utilizării lor abuzive.

(2) La aplicarea măsurilor, procedurilor și acțiunilor reparatorii prevăzute de prezenta ordonanță de urgență, instanța se va asigura că acestea:

a) sunt corecte și echitabile;

b) nu presupun o complexitate sau costuri inutile, termene nerezonabile sau întârzieri nejustificate; și

c) sunt eficiente și au un efect disuasiv.

ARTICOLUL 8

Termenul de prescripție

(1) Dreptul la acțiunea privind protecția secretelor comerciale împotriva dobândirii, utilizării și divulgării ilegale se prescrie în termen de 6 ani.

(2) Termenul începe să curgă de la data la care reclamantul a cunoscut sau ar fi trebuit să cunoască dobândirea, utilizarea sau divulgarea ilegală a secretului comercial de către autorul încălcării.

(3) Suspendarea și întreruperea termenului de prescripție se supun dispozițiilor cuprinse la art. 2.532—2.543 din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare.

ARTICOLUL 9

Asigurarea confidențialității secretelor comerciale pe parcursul procedurilor judiciare

(1) În cazul în care instanța, din oficiu sau la cererea motivată a unei părți, apreciază că desfășurarea procesului în prezența publicului poate afecta sau compromite secretul comercial sau presupus comercial, luând în considerare împrejurările prevăzute la art. 11 alin. (2), poate dispune ca procesul să se desfășoare fără prezența publicului, art. 213 alin. (2) din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare, fiind aplicabile în mod corespunzător.

(2) Instanța poate califica ca fiind confidențiale secretele comerciale sau presupusele secrete comerciale care fac obiectul unei cereri motivate corespunzător a unei părți interesate care participă la procedurile judiciare legate de dobândirea, utilizarea sau divulgarea ilegală a unui asemenea secret comercial sau presupus secret comercial, care are acces la documente care sunt parte integrantă din aceste proceduri judiciare sau care a luat cunoștință de asemenea secrete comerciale în urma acestei participări sau a acestui acces.

(3) La cererea justificată a unei părți sau din oficiu instanța poate lua măsurile corespunzătoare în vederea păstrării confidențialității oricăror secrete comerciale sau presupuse secrete comerciale utilizate sau menționate în cursul procedurii judiciare.

(4) În aplicarea prevederilor alin. (3), instanța poate să dispună:

a) restricționarea, integral sau parțial, la un număr limitat de persoane a accesului la orice document care conține secrete comerciale sau presupuse secrete comerciale și care a fost prezentat de părți sau de terți;

b) restricționarea la un număr limitat de persoane a accesului la ședințele de judecată, atunci când pot fi divulgate secrete comerciale sau presupuse secrete comerciale, precum și la înregistrările sau transcrierile aferente ședințelor de judecată respective;

c) punerea la dispoziția oricărei altei persoane decât cele care fac parte din numărul limitat de persoane prevăzut la lit. a) și b) a unei versiuni neconfidențiale a oricărei hotărâri judecătorești, din care au fost eliminate sau oculte pasajele conținând secrete comerciale;

d) orice alte măsuri prevăzute de lege pentru asigurarea confidențialității secretelor comerciale sau presupuselor secrete comerciale.

(5) Instanța se asigură că numărul de persoane prevăzut la alin. (4) lit. a) și b) nu depășește ceea ce este necesar pentru a garanta respectarea dreptului părților la procedurile juridice, la o cale de atac efectivă și la un proces echitabil, incluzând cel puțin o persoană fizică din partea fiecărei părți și avocații sau alți reprezentanți ai respectivelor părți la procedurile judiciare.

(6) Atunci când se pronunță asupra măsurilor prevăzute la alin. (4) și atunci când evaluează proporționalitatea acestora, instanța ia în considerare necesitatea de a garanta dreptul la o cale de atac efectivă și la un proces echitabil, interesele legitime ale părților și, după caz, ale terților, precum și orice eventual prejudiciu cauzat oricăreia dintre părți și, după caz, terților, care rezultă din aprobarea sau respingerea unor astfel de măsuri.

(7) Orice prelucrare a datelor cu caracter personal în temeiul prezentului articol se efectuează în conformitate cu prevederile Regulamentului (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor), publicat în Jurnalul Oficial al uniunii Europene, seria L, nr. 119 din 4 mai 2016, și ale legislației naționale în materie.

ARTICOLUL 10

Măsuri provizorii și asigurătorii

(1) La cererea deținătorului secretului comercial, instanța poate dispune oricare dintre următoarele măsuri provizorii și asigurătorii împotriva presupusului autor al încălcării:

a) încetarea sau, după caz, interzicerea, cu titlu provizoriu, a utilizării sau a divulgării secretului comercial;

b) interdicția de a produce, oferi, introduce pe piață sau utiliza mărfuri care contravin normelor ori de a importa, exporta sau depozita astfel de mărfuri în scopurile menționate;

c) indisponibilizarea mărfurilor suspectate de a încălca normele, inclusiv a mărfurilor importate, astfel încât să se împiedice intrarea sau circulația acestora pe piață.

(2) Ca alternativă la măsurile prevăzute la alin. (1), instanța poate dispune ca orice continuare a presupusei utilizări ilegale a unui secret comercial să facă obiectul constituirii unei cauțiuni stabilite de instanță destinată să asigure despăgubirea deținătorului secretului comercial.

(3) Este interzisă divulgarea unui secret comercial în schimbul constituirii unor garanții.

ARTICOLUL 11

Condiții de aplicare și garanții

(1) Pentru a dispune măsurile provizorii și asigurătorii prevăzute la art. 10 alin. (1), instanța poate solicita reclamantului furnizarea probelor care pot fi considerate, în mod rezonabil, disponibile, pentru a se convinge cu un grad suficient de siguranță că:

a) secretul comercial există;

b) reclamantul este deținătorul secretului comercial; și

c) secretul comercial este dobândit, utilizat sau divulgat în mod ilegal sau că o dobândire, utilizare sau divulgare ilegală a secretului comercial este iminentă.

(2) La evaluarea proporționalității încuviințării sau respingerii cererii prevăzute la art. 10, instanța ține seama de circumstanțele specifice ale cauzei, precum:

a) valoarea și alte trăsături specifice ale secretului comercial;

b) măsurile luate în vederea protejării secretului comercial;

c) comportamentul pârâtului în dobândirea, utilizarea sau divulgarea secretului comercial;

d) impactul utilizării sau divulgării ilegale a secretului comercial;

e) interesele legitime ale părților și impactul pe care aprobarea sau respingerea măsurilor l-ar putea avea asupra părților;

f) interesele legitime ale terților;

g) interesul public;

h) protejarea drepturilor fundamentale.

(3) La cererea pârâtului, instanța dispune încetarea măsurilor provizorii și asigurătorii prevăzute la art. 10 alin. (1), dacă:

a) reclamantul nu a demarat proceduri judiciare care să conducă la pronunțarea de către instanță a unei hotărâri privind soluționarea fondului cauzei, în termen de 30 de zile calendaristice de la luarea acestora;

b) informațiile în cauză nu mai îndeplinesc cerințele prevăzute la art. 2 lit. a), din motive care nu pot fi imputate pârâtului.

(4) În vederea încuviințării măsurilor provizorii și asigurătorii prevăzute la art. 10 alin. (1), instanța poate să dispună obligarea reclamantului la constituirea unei cauțiuni sau a unei garanții echivalente corespunzătoare, destinată să asigure acoperirea oricărui prejudiciu suferit de pârât și, dacă este cazul, de către oricare altă persoană afectată de măsurile respective.

(5) Instanța poate dispune la cererea pârâtului sau a terțului prejudiciat acordarea unei despăgubiri corespunzătoare pentru prejudiciul provocat de măsurile prevăzute la art. 10, în următoarele situații:

a) măsurile au încetat în temeiul alin. (3) lit. a);

b) măsurile au încetat ca urmare a oricărei acțiuni sau omisiuni a reclamantului;

c) când se constată ulterior că nu a avut loc o dobândire, utilizare sau divulgare ilegală a secretului comercial sau o amenințare de producere a unor astfel de comportamente.

(6) Dispunerea de către instanță a măsurilor provizorii și asigurătorii prevăzute de prezenta ordonanță de urgență se face cu aplicarea regulilor de procedură prevăzute la art. 978 și 979 din Legea nr. 134/2010, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

ARTICOLUL 12

Soluțiile pe care le poate pronunța instanța odată cu soluționarea fondului cauzei

(1) Atunci când, în urma judecării fondului cauzei, instanța, la cererea reclamantului, pronunță o hotărâre prin care constată dobândirea, utilizarea sau divulgarea ilegală a unui secret comercial poate dispune împotriva pârâtului, autor al încălcării, una sau mai multe dintre următoarele măsuri:

a) încetarea sau, după caz, interzicerea utilizării sau divulgării secretului comercial;

b) interdicția de a fabrica, a oferi, a introduce pe piață sau a utiliza mărfuri care contravin normelor ori de a importa, exporta sau depozita astfel de mărfuri în aceste scopuri;

c) adoptarea măsurii corective a eliminării caracteristicilor ilicite ale mărfurilor care contravin normelor.

(2) În cazul măsurii prevăzute la alin. (1) lit. c), instanța dispune ca aceasta să fie pusă în aplicare pe cheltuiela autorului încălcării, cu excepția cazului în care există motive temeinice pentru a nu dispune acest lucru.

(3) Măsurile prevăzute la alin. (1) lit. a) și b) nu aduc atingere dreptului la daune-interese care ar putea fi datorate deținătorului secretului comercial ca urmare a dobândirii, utilizării sau divulgării ilegale a secretului comercial.

ARTICOLUL 13

Condiții de aplicare, garanții și măsuri alternative

(1) În vederea analizării cererii reclamantului de luare a măsurilor prevăzute la art. 12, precum și pentru evaluarea proporționalității acestora, instanța va ține seama de circumstanțele specifice ale cauzei, incluzând după caz:

a) valoarea sau alte trăsături specifice ale secretului comercial;

b) măsurile luate în vederea protejării secretului comercial;

c) comportamentul autorului încălcării în dobândirea, utilizarea sau divulgarea secretului comercial;

d) impactul utilizării sau divulgării ilegale a secretului comercial;

e) interesele legitime ale părților și impactul pe care aprobarea sau respingerea măsurilor l-ar putea avea asupra părților;

f) interesele legitime ale terților;

g) interesul public;

h) protejarea drepturilor fundamentale.

(2) La stabilirea duratei măsurilor prevăzute la art. 12 alin. (1) lit. a) și b), instanța va avea în vedere ca aceasta să fie suficientă pentru a elimina orice avantaj comercial sau economic pe care autorul încălcării l-ar fi putut obține în urma dobândirii, utilizării sau divulgării ilegale a secretului comercial.

(3) În cazul în care, din motive care nu pot fi imputate direct sau indirect părâtului, informațiile nu mai îndeplinesc cerințele prevăzute la art. 2 lit. a), instanța, la cererea acestuia, poate dispune încetarea măsurilor prevăzute la art. 12 alin. (1) lit. a) și b).

(4) Ca alternativă la măsurile prevăzute la art. 12, la cererea părâtului, autor al încălcării, instanța poate dispune plata de despăgubiri pecuniare părții prejudiciate, dacă sunt îndeplinite, cumulativ, următoarele condiții:

a) în momentul utilizării sau divulgării, persoana respectivă nu avea cunoștință și nu ar fi avut motive, în circumstanțele date, să ia cunoștință de faptul că secretul comercial a fost obținut de la o altă persoană care a utilizat sau a divulgat secretul comercial în mod ilegal;

b) executarea măsurilor în cauză ar produce prejudicii disproporționate persoanei în cauză;

c) măsura acordării de despăgubiri pecuniare părții prejudiciate este apreciată de instanță ca fiind mai potrivită în raport cu circumstanțele concrete ale cauzei, fiind suficientă să acopere, în mod echitabil, prejudiciul suferit de aceasta.

(5) Cuantumul despăgubirilor prevăzute la alin. (4), dispuse ca alternativă la măsurile prevăzute la art. 12 alin. (1) lit. a) și b) nu depășește cuantumul redevențelor sau al drepturilor care ar fi fost datorate dacă persoana în cauză ar fi solicitat autorizarea de a utiliza secretul comercial respectiv pentru perioada de timp în care s-ar fi putut interzice utilizarea secretului comercial.

ARTICOLUL 14

Daune interese

(1) La cererea părții prejudiciate, instanța poate dispune obligarea autorului încălcării, care știa sau ar fi trebuit să știe că se implică în dobândirea, utilizarea sau divulgarea ilegală a unui secret comercial, la plata de daune-interese proporționale cu prejudiciul real suferit ca urmare a dobândirii, utilizării sau divulgării ilegale a secretului comercial.

(2) În cazul în care instanța constată că angajații au dobândit, utilizat sau divulgat ilegal un secret comercial al angajatorului, fără intenție, aceasta poate dispune reducerea cuantumului daunelor-interese.

(3) La stabilirea daunelor-interese prevăzute la alin. (1) instanța va ține cont de consecințele economice negative asupra părții vătămate, inclusiv pierderile de profit ale acesteia, beneficiile necuvenite realizate de autorul încălcării și, dacă este cazul, orice alt element în afara factorilor economici, cum ar fi prejudiciul moral cauzat deținătorului secretului comercial prin dobândirea, utilizarea sau divulgarea ilegală a secretului comercial.

(4) Ca alternativă la modalitatea de stabilire a daunelor-interese potrivit alin. (2), atunci când circumstanțele cauzei permit, instanța poate obliga autorul încălcării la plata de daune-interese în cuantumul unei sume forfetare stabilite pe baza unor elemente cum ar fi, cel puțin, valoarea redevențelor sau a drepturilor care ar fi fost datorate dacă autorul încălcării ar fi solicitat autorizarea de a utiliza secretul comercial în cauză.

ARTICOLUL 15

Publicarea hotărârilor judecătorești

(1) Instanța, la cererea reclamantului, poate dispune, pe cheltuiala autorului încălcării, măsura publicării, integrale sau parțiale, a hotărârii judecătorești.

(2) Măsura prevăzută la alin. (1) va asigura păstrarea confidențialității secretelor comerciale, conform prevederilor art. 9.

(3) La dispunerea și evaluarea proporționalității măsurii prevăzute la alin. (1) instanța are în vedere următoarele elemente, după caz:

a) valoarea secretului comercial;

b) comportamentul autorului încălcării în dobândirea, utilizarea sau divulgarea secretului comercial;

c) impactul utilizării sau divulgării ilegale a secretului comercial;

d) probabilitatea unei noi utilizări sau divulgări ilegale a secretului comercial de către autorul încălcării.

(4) La dispunerea măsurii prevăzute la alin. (1) instanța va verifica dacă informațiile privind autorul încălcării permit identificarea unei persoane fizice și, în acest caz, dacă publicarea informațiilor respective ar fi justificată în special în raport cu un eventual prejudiciu pe care o astfel de măsură l-ar putea aduce vieții private și reputației acesteia.

ARTICOLUL 16

Sanțiuni privind nerespectarea măsurilor provizorii și asigurătorii dispuse de instanță

(1) Nerespectarea măsurilor provizorii și asigurătorii prevăzute la art. 10 se sancționează cu amendă civilă între 500 și 5.000 lei pentru persoane fizice, respectiv între 0,1 și 1% din cifra de afaceri realizată anul anterior pentru persoane juridice, dar nu mai puțin 10.000 lei. La individualizarea cuantumului amenzi, instanța se va asigura că aceasta este eficientă, proporțională și cu efect de descurajare în raport cu circumstanțele concrete ale cauzei.

(2) Amenda civilă prevăzută la alin. (1) se stabilește în funcție de gravitatea faptei, de către instanța investită cu judecarea litigiului, prin încheiere executorie, dată în cameră de consiliu, care poate fi atacată cu apel în 15 zile de la comunicare, la instanța superioară. Cauza se judecă de urgență în cameră de consiliu. Hotărârea instanței de apel ne este supusă niciunei căi de atac.

(3) Instanța poate dispune obligarea la plata de daune cominatorii între 100 și 5.000 lei pe zi de întârziere pentru nerespectarea măsurilor aplicate potrivit prevederilor art. 10.

(4) Prin excepție de la prevederile alin. (1):

a) în cazul în care în anul financiar anterior sancționării persoana juridică nu a înregistrat cifră de afaceri, va fi luată în considerare cifra de afaceri aferentă anului financiar în care aceasta a înregistrat cifra de afaceri, an imediat anterior anului de referință pentru calcularea cifrei de afaceri în vederea aplicării sancțiunii;

b) în cazul persoanei juridice nou-înființate, care nu a înregistrat cifra de afaceri în anul anterior sancționării, aceasta va fi sancționată cu amendă de la 5.000 lei la 50.000 lei;

c) în cazul în care cifra de afaceri realizată în anul financiar anterior sancționării nu poate fi determinată, persoana juridică va fi sancționată cu amendă de la 10.000 la 100.000 lei.

ARTICOLUL 17

Sanțiuni privind nerespectarea măsurilor dispuse de instanță odată cu judecarea fondului cauzei

(1) Nerespectarea măsurilor dispuse de instanță în temeiul art. 12 alin. (1) de către persoana față de care acestea au fost dispuse constituie infracțiune și se sancționează cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.

(2) Acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.

ARTICOLUL 18

Schimb de informații, corespondenți naționali și măsuri pentru îmbunătățirea monitorizării mediului concurențial

(1) În scopul promovării cooperării, inclusiv a schimbului de informații între statele membre și între statele membre și Comisie, se desemnează reprezentanții Consiliului Concurenței și ai Ministerului Economiei în calitate de corespondenți naționali responsabili de toate întrebările privind aplicarea măsurilor prevăzute de prezenta ordonanță de urgență.

(2) În vederea îndeplinirii atribuțiilor prevăzute la alin. (1), se înființează în cadrul Consiliului Concurenței o structură specializată cu atribuții privind monitorizarea aplicării prezentei ordonanțe de urgență, precum și pentru analiza și identificarea barierelor de natură a afecta libera concurență, prin restrângerea sau împiedicarea accesului operatorilor economici pe piața națională sau a operatorilor economici români pe piața unică europeană.

(3) În vederea îndeplinirii atribuțiilor prevăzute la alin. (1) și (2), Consiliul Concurenței poate solicita informații tuturor entităților implicate în procesul aplicării prevederilor prezentei ordonanțe de urgență sau entităților care pot furniza date sau informații care să conducă la identificarea barierelor de natură a afecta libera concurență, prin restrângerea sau împiedicarea accesului operatorilor economici pe piața națională sau a operatorilor economici români pe piața unică europeană.

(4) Consiliul Concurenței va înainta anual Guvernului o informare care va cuprinde concluziile analizelor prevăzute la alin. (2).

ARTICOLUL 19

La articolul 11 din Legea nr. 11/1991 privind combaterea concurenței neloiale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 24 din 30 ianuarie 1991, cu modificările și completările ulterioare, literele d) și e) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„d) *secret comercial* — informațiile care îndeplinesc cumulativ următoarele cerințe:

1. sunt secrete în sensul că nu sunt, ca întreg sau astfel cum se prezintă sau se articulează elementele acestora, cunoscute la nivel general sau ușor accesibile persoanelor din cercurile care se ocupă, în mod normal, de tipul de informații în cauză;

2. au valoare comercială prin faptul că sunt secrete;

3. au făcut obiectul unor măsuri rezonabile, în circumstanțele date, luate de către persoana care deține în mod legal controlul asupra informațiilor respective, pentru a fi păstrate secrete;

e) *deținătorul secretului comercial* — orice persoană fizică sau juridică care deține controlul legal asupra unui secret comercial;”.

ARTICOLUL 20

Legea concurenței nr. 21/1996, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 153 din 29 februarie 2016, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 4, alineatul (5) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(5) Întreprinderile transmit la cererea Consiliului Concurenței prețurile de vânzare a produselor comercializate de acestea, în vederea realizării de analize, studii de piață sau comparații de preț incluse în platformele on-line destinate informării consumatorilor. În acest scop, selectarea sectoarelor din economie incluse în platformele online se realizează de către Consiliul Concurenței, cu consultarea autorității de reglementare din sectorul respectiv.”

2. La articolul 31 alineatul (5), după litera c) se introduce o nouă literă, litera c¹), cu următorul cuprins:

„c¹) indemnizație de ședință acordată membrilor Plenului Consiliului Concurenței;”.

3. La articolul 31, după alineatul (6) se introduc trei noi alineate, alineatele (6¹)—(6³), cu următorul cuprins:

„(6¹) Membrii Plenului Consiliului Concurenței beneficiază de indemnizație de ședință în cuantum aprobat de Plenul Consiliului Concurenței, acordată din veniturile prevăzute la alin. (3). Indemnizația de ședință acordată într-o lună membrilor Plenului Consiliului Concurenței nu va depăși 50% din cuantumul indemnizației lunare de care aceștia beneficiază în calitate de membri ai plenului, indiferent de numărul de ședințe ale plenului desfășurate în cursul unei luni.

(6²) Modul de acordare a indemnizațiilor prevăzute la alin. (5) lit. c¹) se stabilește prin regulament al Consiliului Concurenței, în limita sumelor prevăzute la alin. (3).

(6³) Consiliul Concurenței poate reține și utiliza veniturile din taxa de autorizare a concentrărilor economice prin înființarea pe lângă acesta a unei activități finanțate integral din veniturile prevăzute la alin. (3); bugetul de venituri și cheltuieli al acestei activități se va întocmi și utiliza cu respectarea prevederilor art. 68 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare.”

★

Prezenta ordonanță de urgență transpune prevederile art. 1—8, art. 9 alin. (2)—(4), art. 12 alin. (1) lit. a)—c), alin. (2) lit. b) și parțial art. 16 din Directiva (UE) 2016/943 a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2016 privind protecția know-how-ului și a informațiilor de afaceri nedivulgate (secrete comerciale) împotriva dobândirii, utilizării și divulgării ilegale, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene (JOUE), seria L, nr. 157 din 15 iunie 2016.

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ
Contrasemnează:

Președintele Consiliului Concurenței,
Bogdan Marius Chirițoiu
Ministrul economiei,
Niculae Bădălău

p. Ministrul pentru mediul de afaceri, comerț și antreprenoriat,
Paula-Marinela Pîrvănescu,
secretar de stat

p. Ministrul muncii și justiției sociale,
Elena Solomonesc,
secretar de stat

p. Ministrul finanțelor publice,
Daniela Pescaru,
secretar de stat

p. Ministrul afacerilor externe,
Maria Magdalena Grigore,
secretar de stat

p. Ministrul delegat pentru afaceri europene,
Alexandru-Victor Micula,
secretar de stat

București, 18 aprilie 2019.

Nr. 25.

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ
pentru modificarea și completarea unor acte normative

Întrucât este necesară acoperirea vidului legislativ în domeniul muncii ocazionale și în scopul reducerii muncii fără forme legale, Legea nr. 52/2011 privind exercitarea unor activități cu caracter ocazional desfășurate de zilieri, republicată, cu modificările și completările ulterioare, oferă o facilitate pentru beneficiar în vederea recrutării rapide a forței de muncă, crescând gradul de ocupare, reducând concomitent procedurile birocratice și reducând semnificativ ponderea muncii nedecarate în domeniile reglementate.

Ținând cont de faptul că Legea nr. 52/2011, republicată, cu modificările și completările ulterioare, derogă de la prevederile Legii nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și reglementează distinct modalitatea prin care zilierii pot desfășura activități cu caracter ocazional, munca necalificată cu caracter ocazional putându-se presta numai în anumite domenii din economia națională,

dat fiind că, în prezent, munca necalificată cu caracter ocazional se poate presta numai în următoarele domenii prevăzute în Clasificarea activităților din economia națională, actualizată:

- a) agricultură, vânătoare și servicii anexe — diviziunea 01;
- b) silvicultură, cu excepția exploatarea forestiere — diviziunea 02;
- c) pescuit și acvacultură — diviziunea 03,

ținând cont de lipsa acută de personal cu care se confruntă angajatorii, precum și de specificitatea anumitor activități, care presupun utilizarea muncii necalificate, cu caracter sezonier, ocazional și pe un termen relativ scurt, pretându-se, așadar, la exigențele dispozițiilor Legii nr. 52/2011, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere faptul că, în domeniul agriculturii este necesară desfășurarea unei activități sezoniere, care necesită o durată a activității de cel puțin 180 de zile pe durata unui an calendaristic,

ținând cont de faptul că zilierul este lipsit de drepturile conferite de sistemul public obligatoriu de asigurări sociale și de sănătate,

având în vedere faptul că trebuie ținută o evidență zilnică a zilierilor, în formă electronică, pentru a nu eluda cadrul legal existent și pentru a preveni eventualele abuzuri ale beneficiarilor de lucrări și asigurarea protecției zilierilor, precum și pentru scăderea birocrăției și simplificarea procedurilor administrative de înregistrare a zilierilor,

având în vedere faptul că, în contextul deficitului de forță de muncă de pe piața muncii, măsurile propuse sunt de natură a crește credibilitatea mediului de afaceri, asigurând totodată desfășurarea activităților specifice necalificate în condiții optime, în timp util și cu un impact social pozitiv pe piața muncii,

ținând cont de faptul că este necesară reglementarea privind acordarea perioadei în care se acordă calitatea de asigurat în sistemul de asigurări sociale de sănătate zilierilor care optează să se asigure în sistem pentru a beneficia de pachetul de servicii de bază, în funcție de termenul de depunere a declarațiilor,

deoarece neadoptarea prezentei reglementări ar conduce la aplicarea unei proceduri administrative birocratice, mai anevoioase pentru angajator, care ar rezulta din încheierea obligatorie a unui contract individual de muncă (procedură care este, în multe situații, excesivă prin raportare la durata necesară desfășurării activității),

urgenta extinderii domeniilor de activitate în care se poate desfășura munca zilieră rezidă în principal din nevoia de forță de muncă din economia națională coroborată cu rata foarte scăzută a șomajului. În considerarea celor expuse mai sus, neadoptarea acestui act normativ în regim de urgență ar crea prejudicii importante atât mediului concurențial, cât și beneficiarilor de servicii. Legea zilierilor reprezintă instrumentul cel mai flexibil de angajare atât pentru companii, cât și pentru zilieri prin eliminarea procedurilor administrative birocratice de înregistrare, precum și facilitarea angajării și încetării raporturilor de muncă.

Totodată, înființarea Registrului electronic de evidență a zilierilor necesită o perioadă de timp adecvată demarării și realizării procedurilor de achiziție publică, precum și a producției aplicației informatice ce urmează a fi utilizată pentru evidența zilierilor.

De asemenea, neadoptarea prezentului act normativ va conduce la neîncasarea la bugetul asigurărilor sociale de stat a contribuțiilor aferente perioadelor lucrate de zilieri.

Având în vedere faptul că, la nivel mondial, unul din șase cupluri este afectat de infertilitate, această afecțiune fiind clasată pe locul 5, la nivel mondial,

ținând cont de faptul că, potrivit Institutului Național de Statistică, în România, rata fertilității scade alarmant, înregistrându-se un declin demografic important, se estimează că în acest ritm, în 2050, România va ajunge la o populație de doar 14 milioane de locuitori, față de aproximativ 19 milioane, cât sunt în prezent.

În considerarea faptului că în România se efectuează anual 5.000 de fertilizări „in vitro”, de 10 ori mai puțin decât în Europa de Vest,

din datele Institutului Național de Statistică în anul 2016, în România s-au născut circa 190.000 de copii (adică o rată a natalității de 8,6 născuți vii la 1.000 de locuitori), în scădere față de 2010 (211.000), 2000 (234.000) și 1990 (315.000).

Având în vedere că prezentul act normativ își propune măsuri de încurajare a natalității, orientate către populația activă, prevenind un declin demografic cu consecințe extrem de grave la nivel social, economic și politic,

luând în considerare faptul că o societate care așază copiii în centrul preocupărilor sale reprezintă condiția prealabilă pentru creșterea ratei natalității,

în considerarea faptului că aceste elemente vizează interesul general public și constituie situații de urgență și extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată,
 în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Art. I. — Legea nr. 52/2011 privind exercitarea unor activități cu caracter ocazional desfășurate de zilieri, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 947 din 22 decembrie 2015, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 1 alineatul (3), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

„a) serviciilor de gospodărire comunală gestionate direct de consiliile locale și a grădinilor botanice din subordinea universităților, pentru activitățile prevăzute la art. 13 alin. (1) lit. g) și i);”.

2. La articolul 1 alineatul (3), literele b) și d) se abrogă.

3. La articolul 4, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Niciun zilier nu poate presta activități pentru același beneficiar pe o perioadă mai lungă de 90 de zile cumulate pe durata unui an calendaristic, cu excepția zilierilor care prestează activități în domeniul agriculturii, creșterii animalelor în sistem extensiv prin pășunatul sezonier al ovinelor, bovinelor, cabalinelor, activități sezoniere în cadrul grădinilor botanice aflate în subordinea universităților acreditate, precum și în domeniul viticol; în cazul acestora, perioada nu poate depăși 180 de zile cumulate pe durata unui an calendaristic.”

4. După articolul 4 se introduce un nou articol, articolul 41, cu următorul cuprins:

„Art. 41. — La data de 20 decembrie 2019 se înființează Registrul electronic de evidență a zilierilor, ca singura modalitate de transmitere a datelor privind evidența zilierilor. Sistemul informatic aferent Registrului electronic de evidență a zilierilor se achiziționează de Inspekția Muncii, în condițiile legii. Metodologia de întocmire și transmitere a registrului electronic de evidență a zilierilor, precum și înregistrările care se efectuează în acesta se stabilesc prin ordin al ministrului muncii și justiției sociale, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, în termen de 60 de zile de la înființarea registrului electronic de evidență a zilierilor.”

5. La articolul 5 alineatul (2), literele a)—c) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„a) să înființeze, să completeze și să transmită Registrul electronic de evidență a zilierilor conform metodologiei și modelului stabilite prin ordinul ministrului muncii și justiției sociale;

b) să transmită Registrul electronic de evidență a zilierilor inspectoratului teritorial de muncă, zilnic, înainte de începerea activității de către fiecare persoană care urmează să se afle într-un raport de muncă cu beneficiarul;

c) să prezinte Registrul electronic de evidență a zilierilor organelor de control abilitate;”.

6. Articolul 7 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 7. — (1) Remunerația primită de zilier pentru activitatea prestată este supusă impozitului pe venit, conform prevederilor Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Calculul, plata și declararea impozitului pe venit datorat pentru veniturile realizate din activitatea prestată de zilier sunt în sarcina beneficiarului.

(3) Pentru remunerația plătită zilierilor, beneficiarul nu datorează contribuția asiguratorie pentru muncă prevăzută de Legea nr. 227/2015, cu modificările și completările ulterioare.”

7. Articolul 8 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 8. — Beneficiarul are obligația să înregistreze, în Registrul electronic de evidență a zilierilor, în ordine cronologică, toți zilierii cu care exercită activități cu caracter ocazional în baza prezentei legi.”

8. Articolul 9 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 9. — (1) Pentru veniturile realizate din activitatea prestată de zilieri se datorează contribuția de asigurări sociale datorată bugetului asigurărilor sociale de stat, conform prevederilor Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, conferind zilierului calitatea de asigurat în sistemul public de pensii.

(2) Calculul, plata și declararea contribuției de asigurări sociale datorată bugetului asigurărilor sociale de stat pentru veniturile realizate din activitatea realizată de zilieri sunt în sarcina beneficiarului.

(3) Activitatea desfășurată în condițiile prezentei legi nu conferă zilierului calitatea de asigurat în sistemul public de sănătate. Acesta se poate asigura opțional în sistemul public de sănătate potrivit prevederilor art. 180 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

(4) Activitatea desfășurată în condițiile prezentei legi nu conferă zilierului calitatea de asigurat în sistemul de asigurare pentru accidente de muncă și boli profesionale.

(5) În situația producerii unui accident de muncă sau boală profesională beneficiarul este obligat să asigure plata cheltuielilor aferente îngrijirilor medicale necesare.”

9. La articolul 11, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Cuantumul remunerației brute orare stabilite de părți nu poate fi mai mic decât valoarea/oră a salariului de bază minim brut pe țară garantat în plată și se acordă la sfârșitul fiecărei zile de lucru sau la sfârșitul săptămânii.”

10. La articolul 13 alineatul (1), după litera c) se introduc două noi litere, literele d)—l), cu următorul cuprins:

„d) activități de organizare a expozițiilor, târgurilor și congreselor — grupa 823;

e) publicitate — grupa 731;

f) activități de interpretare artistică — spectacole — clasa 9001, activități-suport pentru interpretarea artistică — spectacole — clasa 9002 și activități de gestionare a sălilor de spectacole — clasa 9004;

g) creșterea și reproducția animalelor semidomesticite și a altor animale — clasa 0149;

h) activități de alimentație (catering) pentru evenimente — diviziunea 5621;

i) activități de întreținere peisagistică — plantarea, îngrijirea și întreținerea de parcuri și grădini, cu excepția facilității de locuit particulare — clasa 8130;

j) restaurante — clasa 5610;

k) baruri și alte activități de servire a băuturilor — clasa 5630;

l) activități ale grădinilor zoologice, botanice și ale rezervațiilor naturale — clasa 9140.”

Art. II. — Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 688 din 10 septembrie 2015, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 139 alineatul (1), după litera r) se introduce o nouă literă, litera s), cu următorul cuprins:

„s) remunerația brută primită pentru activitatea prestată de zilieri, potrivit legii.”

2. La articolul 142, litera t) se abrogă.

3. Titlul secțiunii a 10-a a capitolului III al titlului V — **Contribuții sociale obligatorii se modifică și va avea următorul cuprins:**

„SECȚIUNEA a 10-a

Contribuția de asigurări sociale de sănătate datorată de către persoanele fizice care estimează venituri anuale cumulate sub plafonul prevăzut la art. 170 alin. (2)

sau care nu realizează venituri, precum și de alte persoane fizice care optează pentru plata contribuției”

4. La articolul 180, denumirea marginală se modifică și va avea următorul cuprins:

„Contribuția de asigurări sociale de sănătate datorată de către persoanele fizice care optează pentru plata contribuției”

5. La articolul 180 alineatul (1), după litera b) se introduce o nouă literă, litera c), cu următorul cuprins:

„c) persoanele fizice care realizează venituri de natura celor prevăzute la art. 155, pentru care nu se datorează contribuția de asigurări sociale de sănătate.”

6. La articolul 180, alineatele (2) și (3) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) Persoanele fizice prevăzute la alin. (1) lit. a) datorează contribuția de asigurări sociale de sănătate după cum urmează:

a) dacă depun declarația prevăzută la art. 174 alin. (3) până la împlinirea termenului legal de depunere, la o bază de calcul reprezentând valoarea a 6 salarii de bază minime brute pe țară, în vigoare la termenul legal prevăzut pentru depunerea declarației prevăzute la art. 120; sau

b) dacă depun declarația prevăzută la art. 174 alin. (3) după împlinirea termenului legal de depunere, la o bază de calcul echivalentă cu valoarea salariului de bază minim brut pe țară în vigoare la termenul legal de depunere a declarației prevăzute la art. 120, înmulțită cu numărul de luni rămase până la termenul legal de depunere a declarației prevăzute la art. 122, inclusiv luna în care se depune declarația.

(3) Persoanele fizice prevăzute la alin. (1) lit. b) și c) datorează contribuția de asigurări sociale de sănătate, pentru 12 luni, la o bază de calcul egală cu 6 salarii minime brute pe țară în vigoare la data depunerii declarației prevăzute la art. 174 alin. (3), indiferent de data depunerii acesteia.”

7. **Articolul 182 se modifică și va avea următorul cuprins:**
„Plata contribuției

Art. 182. — (1) Termenul de plată a contribuției de asigurări sociale de sănătate pentru persoanele fizice prevăzute la art. 180 alin. (1) lit. a) este până la data de 15 martie inclusiv a anului următor celui pentru care se datorează contribuția.

(2) Termenul de plată a contribuției de asigurări sociale de sănătate pentru persoanele fizice prevăzute la art. 180 alin. (1) lit. b) și c) este până la data de 15 martie inclusiv a anului următor celui în care au depus declarația.”

Art. III. — Alineatul (2³) al articolului 267 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 652 din 28 august 2015, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2³) Pentru persoanele prevăzute la art. 180 alin. (1) lit. b) și c) din Legea nr. 227/2015, cu modificările și completările ulterioare, calitatea de asigurat încetează la expirarea a 12 luni de la data depunerii declarației prevăzute la art. 174 alin. (3) din aceeași lege, dacă nu depun o nouă declarație pentru perioada următoare.”

Art. IV. — După articolul 147 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 18 mai 2011, cu modificările și completările ulterioare, se introduce un nou articol, articolul 147¹, cu următorul cuprins:

„Art. 147¹. — (1) Salariatele care urmează o procedură de fertilizare «in vitro», beneficiază anual, de un concediu de odihnă suplimentar, plătit, de trei zile care se acordă după cum urmează:

a) 1 zi la data efectuării puncției ovariene;

b) 2 zile începând cu data efectuării embriotransferului.

(2) Cererea privind acordarea concediului de odihnă suplimentar prevăzut la alin. (1) va fi însoțită de scrisoarea medicală eliberată de medicul specialist, în condițiile legii.”

Art. V. — (1) Prevederile de la art. I pct. 5 și 7 se aplică începând cu data intrării în vigoare a ordinului ministrului muncii și justiției sociale prevăzut la art. 4¹ din Legea nr. 52/2011 privind exercitarea unor activități cu caracter ocazional desfășurate de zilieri, republicată, cu modificările și completările ulterioare, inclusiv cu cele aduse prin prezenta ordonanță de urgență.

(2) La data intrării în vigoare a ordinului ministrului muncii și justiției sociale prevăzut la art. 4¹ din Legea nr. 52/2011, republicată, cu modificările și completările ulterioare, anexele nr. 1 și 2 din Legea nr. 52/2011 se abrogă.

(3) Prevederile art. I pct. 6 și 8 referitor la prevederile art. 9 alin. (1) și (2) din Legea nr. 52/2011, republicată, cu modificările și completările ulterioare, inclusiv cu cele aduse prin prezenta ordonanță de urgență, se aplică începând cu veniturile lunii mai 2019.

(4) Prevederile art. I pct. 8 referitor la prevederile art. 9 alin. (3) din Legea nr. 52/2011, republicată, cu modificările și completările ulterioare, inclusiv cu cele aduse prin prezenta ordonanță de urgență, și prevederile art. III intră în vigoare la data de 1 mai 2019.

(5) Prin derogare de la prevederile art. 4 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, prevederile art. II intră în vigoare după cum urmează:

a) pct. 1 și 2, începând cu veniturile lunii mai 2019;

b) pct. 3—7, începând cu data de 1 mai 2019.

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DÂNCILĂ

Contrasemnează:

p. Ministrul muncii și justiției sociale,

Elena Solomonesc,
secretar de stat

p. Ministrul finanțelor publice,

Daniela Pescaru,
secretar de stat

Ministrul sănătății,

Sorina Pinte

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL EDUCAȚIEI NAȚIONALE

ORDIN

pentru modificarea Ordinului ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului nr. 5.929/2012 privind acordarea acreditării pentru unitatea de învățământ preuniversitar particular Grădinița Reformată „Între Lacuri” din municipiul Cluj-Napoca

Având în vedere prevederile art. 24 alin. (3) lit. c) și d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2005 privind asigurarea calității educației, aprobată cu modificări prin Legea nr. 87/2006, cu modificările și completările ulterioare, ținând cont de dispozițiile Hotărârii Guvernului nr. 1.258/2005 privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar (ARACIP), cu modificările ulterioare, în temeiul art. 12 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 26/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației Naționale, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul educației naționale emite prezentul ordin.

Art. I. — Articolul 1 din Ordinul ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului nr. 5.929/2012 privind acordarea acreditării pentru unitatea de învățământ preuniversitar particular Grădinița Reformată „Între Lacuri” din municipiul Cluj-Napoca, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 709 din 17 octombrie 2012, se modifică după cum urmează:

„Art. 1. — Se acordă acreditarea pentru unitatea de învățământ preuniversitar particular Grădinița Reformată «Între Lacuri», cu sediul în municipiul Cluj-Napoca, Strada Mureșului nr. 27, județul Cluj, pentru nivelul de învățământ «preșcolar», limba de predare «maghiară», program «normal» și program «prelungit».”

Art. II. — Prezentul ordin intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul educației naționale,
Ecaterina Andronescu

București, 20 martie 2019.
Nr. 3.707.

MINISTERUL EDUCAȚIEI NAȚIONALE

ORDIN

pentru modificarea Ordinului ministrului educației naționale nr. 4.234/2013 privind acordarea acreditării pentru unitatea de învățământ preuniversitar particular Colegiul Ecologic „Prof. Univ. Dr. Alexandru Ionescu” din municipiul Pitești

Având în vedere prevederile art. 24 alin. (3) lit. c) și d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2005 privind asigurarea calității educației, aprobată cu modificări prin Legea nr. 87/2006, cu modificările și completările ulterioare, ținând cont de dispozițiile Hotărârii Guvernului nr. 1.258/2005 privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar (ARACIP), cu modificările ulterioare, în temeiul art. 12 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 26/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației Naționale, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul educației naționale emite prezentul ordin.

Art. I. — Articolul 1 din Ordinul ministrului educației naționale nr. 4.234/2013 privind acordarea acreditării pentru unitatea de învățământ preuniversitar particular Colegiul Ecologic „Prof. Univ. Dr. Alexandru Ionescu” din municipiul Pitești, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 470 din 29 iulie 2013, se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 1. — Se acordă acreditarea pentru unitatea de învățământ preuniversitar particular Colegiul Ecologic «Prof. Univ. Dr. Alexandru Ionescu», cu sediul în municipiul Pitești,

Bulevardul Republicii nr. 226, județul Argeș, pentru nivelul de învățământ «liceal», profilul «resurse naturale și protecția mediului», domeniul «protecția mediului», calificarea profesională «tehnician ecolog și protecția calității mediului», limba de predare «română», forma de învățământ «cu frecvență (zi, seral)».”

Art. II. — Prezentul ordin intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul educației naționale,
Ecaterina Andronescu

București, 29 martie 2019.
Nr. 3.780.

ACTE ALE BĂNCII NAȚIONALE A ROMÂNIEI

BANCA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI

CIRCULARĂ**privind lansarea în circuitul numismatic
a unei monede din argint cu tema*****Desăvârșirea Marii Uniri — Henri Mathias Berthelot***

Art. 1. — În conformitate cu prevederile Legii nr. 312/2004 privind Statutul Băncii Naționale a României, începând cu data de 22 aprilie 2019, Banca Națională a României va lansa în circuitul numismatic o monedă din argint cu tema *Desăvârșirea Marii Uniri — Henri Mathias Berthelot*.

Art. 2. — Caracteristicile monedei sunt următoarele:

Valoare nominală	10 lei
Metal	argint
Titlu	999‰
Formă	rotundă
Diametru	37 mm
Greutate	31,103 g
Calitate	proof
Cant	zimțat

Aversul monedei redă conacul generalului Berthelot din comuna Fărcădinul de Jos, în prezent General Berthelot, județul Hunedoara, inscripția în arc de cerc „ROMANIA”, valoarea nominală „10 LEI”, stema României și anul de emisiune „2019”.

Reversul monedei prezintă portretul lui Henri Mathias Berthelot, inscripțiile în arc de cerc „HENRI MATHIAS BERTHELOT” și anii între care a trăit „1861—1931”.

Art. 3. — Monedele din argint, ambalate în capsule de metacrilat transparent, vor fi însoțite de broșuri de prezentare redactate în limbile română, engleză și franceză. Broșurile includ certificatul de autenticitate al emisiunii, pe care se găsesc semnăturile guvernatorului Băncii Naționale a României și casierului central.

Art. 4. — Monedele din argint cu tema *Desăvârșirea Marii Uniri — Henri Mathias Berthelot* au putere circulatorie pe teritoriul României.

Art. 5. — Lansarea în circuitul numismatic a acestor monede din argint se realizează prin sucursalele regionale București, Cluj, Iași și Timiș ale Băncii Naționale a României.

Președintele Consiliului de administrație al Băncii Naționale a României,
Mugur Constantin Isărescu

București, 11 aprilie 2019.
Nr. 7.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948493 221920